No. 25. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 26 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

LONDEN, den 20. Februarij. Onlangs is in Zuid-Amerika, in den zeeboezem Guiana, een zonderling gevormd gewerveld dier ontdekt geworden, aan hetwelk men den naam van tweeslachtigen tijger heeft gegeven. Het is ongeveer 42 voeten lang; zijn schedel beslaat de helft zijner geheele lengte, en als eene bijzondere merkwaardigheid merkt men aan het hoofd op, dat het geen neus of andere luchtgaten heeft. De kinnebakken zijn zeer sterk ontwikkeld en van 32 tanden voorzien. Het dier had aan elke zijde 13 ribben, zwartachtig haar op den rug, maar bruin aan de zijde en op den buik, welke, even als bij den tijger, zwart gevlekt zijn. De rugwervels eindigen in een ligchaam, dat als een lans afgepunt is, en aan dit ligchaam is den langen staart bevestigd waaraan drie haken in den vorm der vledermuisvleugels hangen. Het dier is van drie borstvinnen voorzien, maar heeft noch rug- noch buikvinnen.

— In 1841 was de bevolking van Ierland 8,174,029: er werden 19 146,502 morgen verpacht. Het aantal pachters bedroeg 883,096, die met hunne huisgezinnen ongeveer 4,500,000 zielen uitmaakten.

— Te Leicester overleed onlangs een zeer rijk man, en liet het volgende testament na: daar mijne neven en eenige erfgenamen echte luiaards zijn, die van lang slapen houden, en daar ik deze ondeugd doodelijk haat, moeten zij aan de voltrekkers van mijnen laatsten wil voldoende bewijzen leveren, dat zij voortaan 's morgens vroeg opstaan, en zich of met hunne zaken bezig houden, of ligchaamsoefeningen nemen in de vrije lucht. Van den 5. april tot den 10. october, moeten zij dit elken morgen gedurende 2 uren doen, te weten van 7 tot 9 ure. Deze levenswijze zullen zij gedurende 7 jaren na mijn dood voortzetten, en de voltrekkers van mijnen laatsten wil moeten zich daarvan van tijd tot tijd en onvoorziens overtuigen. Alleen in geval van eene, niet door onmatigheid veroorzaakte ziekte, zijn mijne neven hiervan vrijgesteld; maar zoodra zij genezen zijn, moeten zij weder dezelfde levenswijze volgen. Willen zij zulks niet doen, dan mogen zij ook geenen penning van mijn vermogen hebben.

— Uit de berigten van een' zendeling in Westelijk Afrika ziet men, dat in Kalabar nog menschenoffers gebruikelijk zijn. Toen de zoon van den vorigen koning stierf, en de oude moeder niemand meer had, aan wien zij haar eigendom konde nalaten, liet zij eene menigte slaven deels levend begraven, deels ombrengen. Dit doodenoffer bestond uit 20 negerinnen, 40 negers en 29 kreolen. In het graf waarin de lijken begraven werden, liet men ook 30 levende negerinnen neder. In weerwil van de poging der zendelingen konde de koning *Egimba* niet bewogen worden, dit te verhoeden. De *Patriot* hoopt, dat de Britsche regering op de een of andere wijze een einde aan deze gruwelen zal maken.

BELGIE.

— Op de publieke plaatsen te Brussel leest men sedert eenige dagen eene der wonderlijkste bekendmakingen. Een Med. Doctor in deze stad belooft *eene lijfrente van duizend francs bij notariele acte* aan dengenen, die hem zal aanwijzen de daders van een diefstal van 23000 francs, ten zijnen nadeele gepleegd den 8. October 1844 in den tuin der Tuileriën, terwijl hij in den tuin in zachten slaap was gevallen; alvorens men de toegezegde belooning kan ontvangen, moet men aan den docter tevens aanwijzen de omstandigheden en beweeggronden, waarom uit alle leesinrigtingen te Parijs de Belgische dagbladen verdwenen waren, in welke de dood zijner moeder was aangekondigd.

— Volgens de laatste telling heeft Rusland 65 millioen inwoners, onder welke 4 millioen 850,000 in Polen en 1 millioen 525,000 in Finland.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 21. Februarij. Eergisteren avond ontdekte een kapitein van een koopvaardijschip, die met de nacht-diligence van Rotterdam alhier was aangekomen, dat eene trommel, welke hij onder zijne berusting bij zich in den wagen had gehouden, en waarin zich papieren, geld en geldswaarde bevonden, was opengebroken en bestolen. Op zijne kennisgeving hiervan aan den conducteur werden onmiddellijk de passagiers gevisiteerd, doch vruchteloos. Nu herinnerde de man zich, dat een der passagiers, een jong Duitscher, verzocht had om aan het Zieke te worden uitgelaten, aan welk verzoek voldaan was geworden, waardoor men op het vermoeden is gekomen, dat deze persoon den diefstal behendig heeft begaan, terwijl de eigenaar en welligt de andere reizigers in slaap waren gevallen. De kapitein bevindt zich hierdoor in groote verlegenheid, aangezien zijn vaartuig zeilree ligt. De justitie doet ijverige nasporingen om den schuldige te ontdekken. Men kan uit dit voorval weder ontwaren, hoe gevaarlijk het is zich op reis te vrij uit te laten: hebbende gemelde kapitein zich, naar men verneemt, te Overschie, ten aanhoore van een ieder, laten ontvallen, dat hij die trommel voor geen duizenden wilde missen, door welk gezegde hij hoogstwaarschijnlijk tot het bedrijven der misdaad heeft aanleiding gegeven.

's GRAVENHAGE, den 23. Februarij. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden is ingekomen eene koninklijke boodschap, ten geleide van een ontwerp van wet, tot intrekking der wet van 29. Nivose, 13e jaar, betrekkelijk de opvoeding door den Staat van een zoon uit een huisgezin van zeven kinderen. — Verzending naar de afdeelingen.

— Door het Provinciaal Geregtshof in Zuid-Holland is heden bevestigd de vrijspraak van den Heer *J. A. E. van Bevercoorde*, als uitgever van het Weekblad *de Burger*, in eersten aanleg door de arrondissement regtbank te 's Gravenhage gedaan.

— Bij de redactie der noord-hollandsche courant *de Tyd*, was tot gisteren ten behoeve van het ongelukkige Ierland, de som ontvangen van ƒ 2986.48½. Daaronder bevinden zich ettelijke, zeer aanzienlijke, giften: als eene van ƒ 700, eene van ƒ 500, eene van ƒ 275, eene van ƒ 200, twee van ƒ 100 en onderscheidene van ƒ 25, ƒ 60, ƒ 80 enz.

NIJMEGEN, den 21. Februarij. Zoo even hadden wij hier voor het eerst een tooneel van volksverhuizing in het groot. Nadat mr. *C. Verwayen* met zijne 120 katholijke togtgenooten vroeg in den morgen het H. Misoffer had bijgewoond, en de meesten zich, voor het laatst op vaderlandsche bodem, met de H. Communie gesterkt hadden, beklom hij de stoomboot onder het gejoel en gewuif van duizende aanschouwers, met welke reeds vroeg de kade en de aangrenzende straten waren volgepropt. Het is ongeloofelijk, welke sensatie, dit tooneel op de menigte verwekte; van rondom hoorde men gesprekken, waarin het plan werd goedgekeurd, en bij bittere klagten over den achteruitgang van het volksbestaan, den lust geuit werd, om het zinkend vaderland te ontvlugten. Menige zegewensch werd uitgegalmd: menig stil gebed voor een gelukkigen overtogt ten hemel gestuurd, en zal er iederen zaturdag worden opgezonden, wanneer er een bijzondere dienst tot die bedoeling, onder het aanroepen der H. Maagd, zal worden opgedragen. Eerstdaags zullen de agenten, die belast zijn met het geven van inlichting, omtrent den nieuwen staat « *Disabitera*," welken de advokaat *C. Verwayen* met de zijnen gaat stichten, hunne advertentiën verspreiden. Binnen eene maand zeilt de tweede expeditie van Antwerpen uit: welke, naar het zich nu reeds laat aanzien, uit het getal dergenen, die zich hebben aangemeld, veel grooter zal zijn dan deze, welke met die van Tiel, Gorcum, Rotterdam, enz. nabij 200 personen bedraagt.

Wij zullen van de naauwkeurigste berigten, omtrent de stichting en aanwas van het *Amerikaansch Disabdera* van tijd tot tijd verslag doen. (*de Tyd.*)

's HERTOGENBOSCH, den 22. Februarij. Het aardappelen rumoer, waarvan wij in de vorige week gesproken hebben, is uitgeloopen op de niet betaling der bekende afgegevene briefjes en, naar men ons verzekert, met de inhechtenisneming van den vreemden koopman en eenige der voornaamste opkoopers. Ll. zaturdag kwamen nog boeren met vrachten aardappelen, die op dezen dag bescheiden waren; zij zijn echter wijs genoeg geweest niet af te leveren en eenige karren zijn op de markt ter verkoop geweest, andere zijn geladen teruggevoerd. Allerlei geruchten zijn daaromtrent in omloop; zoo verhaalt men dat het, bij nameting, gebleken is dat er vijftig à zestig mudden minder in het schip waren als de verschillende opgegevene leverancien te zamen bedragen moesten. Intusschen is uit deze omstandigheid gebleken, dat er in onze provincie nog geen gebrek aan het noodzakelijkste voedsel voor den burger is: zullen nu de landlieden ze weder opzouten? Zou een verbod van uitvoer, voor eenen korten tijd uitgevaardigd, hen niet nopen dezelve tegen billijke prijzen aan den man te brengen en niet een einde aan dat schandelijk geknoei kunnen maken? (*N. Br.*)

— Wij vernemen dat door de raadkamer der arrondissements-regtbank ter dezer stede regtsingang verleend is, tegen den schrijver van het bekende dichtstukje: « *de Verstootelinge*," voorkomende in den *Noord-Brabander* van 22. September jl.

VLISSINGEN, den 25. Februarij. Den 7. April aanstaande zal de bekende zaak van de uitgeefster dezer courant dienen voor het Provinciaal Geregtshof in Noord-Braband.

In ons nommer van den 3. dezer maand hebben wij uit het *Weekblad van het Regt* overgenomen een betoog over eene calange tegen en veroordeeling, door het provinciaal geregtshof van Zeeland, van zekeren A. GOOSSEN; en welk betoog gerigt was tegen den verdediger van dien GOOSSEN, den heer SMALLENBURG, advokaat te Middelburg.

In hetzelfde *Weekblad*, van 15. dezer, geeft den heer SMALLENBURG het volgende tegenschrift, hetwelk onze onpartijdigheid ons noopt, hier te laten volgen:

» In No. 777 van het *Weekblad van het Regt* lezen wij een vertoog, waartegen wij ons verpligt gevoelen, het volgende aan te merken:

» Ons doel is niet, om daarbij het arrest van het provinciaal geregtshof in Zeeland, dd. 13. Maart 1846, te verdedigen, noch ook, om ons zelven vrij te pleiten van verregaande onoplettendheid en verzuim, die ons worden te laste gelegd; dit is geheel onnoodig, indien men de daadzaken, zoo als die hebben plaats gehad, in haar verband beschouwt, en niet willekeurig uit-een rukt. Wij willen slechts den *onbekenden steller* van evengenoemd vertoog, en hen, die, even als hij, onbekend met de ware toedragt der zaak zijnde, aan dat verhaal geloof geslagen hebben, geruststellen, dat, zoo ooit, dan voorzeker *in casu*, geene de minste aanleidende oorzaak bestaat, om de gegrondheid van den lof, die algemeen aan de Nederlandsche regtsbedeeling wordt toegekend, eenigzins in twijfel te trekken. De *onbekende steller* zeiden wij: want, ofschoon het verhaal van het gebeurde en zelfs enkele zinsneden wonderlijk overeenkomen met het request, door zekeren predikant M. voor A. GOOSSEN aan Z. M. ingediend, gelooven wij toch niet, dat Zijn Wel Eerw. de schrijver is, daar men niet mag vooronderstellen, dat iemand, die een dusdanig ambt bekleedt, zoo weinig logische kennis en gezond verstand zoude bezitten, als steller toont te hebben door de gevolgtrekkingen, die hij uit het aangehaalde arrest maakt. Is hij evenwel wezenlijk de schrijver, dan geven wij Zijn Wel Eerw. den welmeenenden raad, om het voorgevallene tusschen APELLES en den schoenmaker nog eens na te lezen, en zich in het vervolg niet meer met zaken te bemoeijen, waartoe Zijn Wel Eerw. evenmin geroepen wordt, als bewijs geeft, daarvan genoegzame kennis bezitten.

» Wat is er gebeurd? Op den 8. November 1845 bemerkten de commiesen P. M. VISSER en B. DE FONGERT, dat de varkenshokken van A. GOOSSEN en van diens zoon, beide arbeiders, wonende onder de gemeente Zaamslag, ledig waren; en kregen, door het zien van eene plaats, waar stroo gebrand en nog versch bloed aanwezig was, als ook door de tegenstrijdige verhalen, hun door de huisgenooten van A. GOOSSEN en van diens zoon gedaan, het vermoeden, dat zij hunne varkens heimelijk geslagt hadden. Hierop is 's maandags, den 10. November, ingevolge de wet

---

JEAN REVEILLÈRE.

—

(Vervolg van onze vorige.)

– Naar binnen, riep Jan uit, naar binnen, moordenaar! ik moet u vergiffenis geven. Maar.... voegde hij er bij, op hem toeloopende, vertrek morgen vroeg.... voor den dag.... dat ik u niet zie!... verstaat ge?... maak niet dat ik u in mijn huis ombrenge.

Hij zette hem beide vuisten op de keel, herhalende:

– Maak mij niet ongeduldig.

Hij stiet hem in den stal, waar de representant plat ter aarde viel. Daarop sloot Jan de nog half openstaande deur en zat sidderend bij den nog rookenden haard neder. Maar een nieuw gerucht van buiten trok zijne aandacht. Hij hoorde weder schreeuwen, loopen en eindelijk zijne deur en vensterluik onder herhaalde slagen bezwijken.

– Jan! Jan! kom dan! Jan! maak open! riep men.

Jan opende het vensterluik en zeide op een' knorrigen toon.

– Wat begeert gij dan?

Een aantal verwarde stemmen antwoordde:

– Bourbotte! Bourbotte is in dezen omtrek. Men heeft hem digt bij hier uit het oog verloren. Toe! Jan maak ons open!

Jan opende de deur en tien of twaalf boeren rukten te gelijk het huis binnen, verhaalden hem dat men eene troep blaauwen vernield had, waaronder men den booswicht had erkend, dat zij hem op de hielen zaten en hij daar omstreeks verdwenen was.

– Wat scheelt u Jan? viel een hunner in de rede, wat heeft gij!

– Wel, riep Jan, gij komt mij over dien booswicht spreken, en gij zoudt willen dat ik u bedaard aanhoorde.

– Kom dan! hij kan geen twintig passen van hier zijn. Gij zult hem toch gaarne den doodsteek willen geven.

– Maar, hernam Jan, met eene goed geveinsde eenvoudigheid, zijt gij wel zeker, dat hij het is?

– Of wij er zeker van zijn? Bourbotte! die schelm! in den omtrek van tien uren is er geen kind, dat hem niet erkennen zou. Men heeft zoo aanstonds zeven of achtmaal op hem geschoten, en zoo ik slechts het geluk had gehad nog eens te kunnen laden, lag hij nu op de heide.

De overigen braken het verhaal af, om Jan te dwingen hen te volgen; maar deze zeide:

– Ik kan des nachts mijn huis niet verlaten.

– Jan! antwoordde de eerste, was het ook niet des nachts, dat die booswicht uwe moeder en zusters heeft vermoord en uw huis in brand gestoken? Gij zoudt geen hart meer in uw lijf moeten hebben, zoo gij deze gelegenheid liet voorbijgaan om de eer uwer ouders te herstellen.

Jan vestigde sprakeloos zijne vonkelende oogen op den spreker.

– Wat mij betreft, vervolgde de jongeling, ik wenschte dat ik hem tienmaal van het leven kon berooven, om al het kwaad, dat hij ons land berokkend heeft....

Een onderdrukt gekerm liet zich in den stal hooren.

– Hoor! riepen de boeren, wat zou daar te doen zijn?

Jan deed of hij luisterde, en zeide toen op eenen woesten toon:

– Het is mijne kleine zuster, die droomt; zij slaapt daar digt bij.

Dit enkel woord deed eene zoo goede uitwerking, dat een der boeren, met ongeduld uitriep:

– Onder al dat gepraat ontsnapt ons de schelm; laat ons voortmaken; Jan heeft gelijk; hij kan zijne zuster niet verlaten, wijl hij alleen is om haar te bewaken. Wij hebben hem ook niet noodig.

– Dat is waar! dat is waar! riepen de overigen.

op den accijns, eene visitatie door die beambten, bijgestaan door den veldwachter der gemeente Zaamslag, daartoe door den burgemeester gedelegeerd, bewerkstelligd. De onheusche manier, waarop zij door de huisgenooten van GOOSSEN ontvangen werden, laat ik daar. Bij de huiszoeking vonden zij, wel is waar, geen vleesch, "doch een pot met versch en reuzel, welke hun verdacht voorkwam", en dien zij dan ook mede wilden nemen (1), doch waartegen zich A. GOOSSEN verzette (2) en wel zoodanig, dat hij zeide, » zijn leven voor dien pot te zullen laten" (3), terwijl hij met beide handen dien aangreep. Ongenegen den pot met vet gewillig los te laten, is DE FONKERT genoodzaakt hem met de kolf van zijne karabijn op de handen te slaan. GOOSSEN laat nu wel den pot los, doch grijpt de ijzeren blaaspijp en begint daarmede op eene woedende wijze in het rond te slaan. Menige slag werd door de commiesen en den veldwachter met de karabijnen afgeweerd. Eindelijk bekomt DE FONKERT eenen slag op het hoofd, welke, gelukkigerwijze, nog gedeeltelijk op eene der karabijnen afstuitte. De bloedvloeijing, die deze wond ten gevolge had, was of schoon niet van den ergsten, toch van dien aard, dat die beambten, niettegenstaande de wond terstond met zakdoeken omwonden werd, zich genoodzaakt zagen, op de hofstede van J. DE ZEEUW aan te gaan, waar de vrouw de kwetsuur met linnen windsels verbond.

» Van de omstandigheden, dat *de ambtenaren, toen zy zich verwyderden, gedreigd zouden hebben, om, by verder verzet, op* A. GOOSSEN *te vuren*, is geen spoor in de procedure te vinden, en dat dit niet geschied is, laat zich uit de toedragt der zaak zelve begrijpen. Nadat de wonde aan DE FONKERT was toegebragt, liet GOOSSEN zich zonder eenige tegenkanting het vet en de blaaspijp ontnemen en heeft zich vergenoegd met den henengaanden allerlei scheldwoorden toe te voegen, terwijl het niet blijkt, dat hij te gelijker tijd naar eenig ander wapen of iets diergelijks zoude hebben omgezien.

» Een der punten van verdediging, die wij aanvoerden, was onder anderen het *in casu* aanwezig zijn van provocatie. Op welk punt het provincial geregtshof in deszelfs arrest geantwoord heeft, dat, » hoezeer de daadzaken *in casu* niet daarstellen de provocatie, in den zin der wet, er evenwel omstandigheden zijn, die grond opleveren, om de gunstige bepalingen van artikel 12 van het souverein besluit van 11. December 1813 en van artikel 209 van het Wetboek van Strafvordering op den beschuldigde toe te passen."

» Hoe hieruit nu de steller het gevolg kan afleiden, dat dit arrest, niet naar de *letter*, maar naar den *zin* der wet is geslagen, en hoe dit aanleiding gegeven heeft tot zijne schampere aanmerking onder noot 7, verklaren wij niet te begrijpen. Daarenboven meeten wij hem onder het oog brengen, dat, al ware het zoo, dat bij een arrest naar *den zin* der wet iemand schuldig verklaard ware, de regter alsdan zijnen pligt zoude hebben gedaan. De Nederlandsche regter behoeft geen letterknecht te wezen; hij moet ja, wel *volgens de wet regt spreken*, *en mag in geen geval, de innerlyke waarde of billykheid der wet beoordeelen*, doch daaruit volgt nog geenszins, dat hij zijn natuurlijk gezond verstand niet mag gebruiken. De wetgever begreep dit ook, bij zag de gevolgen van dat letterknechten, bij onze naburen, waar een man werd vrijgesproken, die *twee* schapen gestolen had, omdat in de wet gelezen werd, » hij die *een* schaap steelt, zal met den dood gestraft worden." En nog dagelijks zien wij bij diezelfde naburen, hoe hunne regtspleging bij die letterlijke toepassing der wet staat; zoo werd nog zeer onlangs eene aanzienlijke vrouw vrijgesproken van wilddieverij, enkel en alleen, omdat er in de wet staat, *hy*, die wild ontvreemt, enz.

» Waarom wij ons niet in cassatie tegen bovengenoemd arrest voorzien hebben, zal voor ieder, die de zaak in haar verband beschouwt en het arrest leest, duidelijk zijn; te meer, als men nagaat, dat hetzelve geheel overeenkomstig vroegere in diergelijke zaken gewezene arresten in de gevestigde jurisprudentie is. Om de meening, intusschen, van eenen bemoeial, die gelooft alles beter te weten, dan een ander, zelfs datgeen, wat niet tot zijnen werkkring behoort, bekreunen wij ons niet, te meer, daar de ondervinding ons geleerd heeft, zoo dikwijls wij met zulke wijsneuzen in aanraking geweest zijn, dat zij volstrekt geen helder begrip van regtszaken hebben, en dus niet kunnen beoordeelen, in hoe verre eene voorziening bij den hoogeren regter tegen een arrest, met hoop op eenen gunstigen uitslag, kan beproefd worden. Naauwgezetheid in dit opzigt is pligt, omdat dergelijke voorziening de uitvoering van het arrest schorst, en een veroordeelde daardoor dikwijls maanden lang in de gevangenis blijft, eer dat zijn straftijd aanvangt.

» Waarom eindelijk dan toch geene gratie voor A. GOOSSEN bij den koning gevraagd? Om deze eenvoudige reden, dat op diergelijk verzoek (zoo als de uitkomst ook nu weder geleerd heeft) geen gunstige uitslag te verwachten was en het dien ook niet hebben kon, in gevallen, waar reeds het hof zoo ruimschoots gebruik maakte van artikel 12 van het souverein besluit van 11. December 1813.

» En hiermede gelooven wij genoeg gezegd te hebben, tot regt begrip van de toedragt der zaak en ter wederlegging van bovengenoemd vertoog. De reeks van vragen, die de steller op zijn verhaal van het gebeurde laat volgen, die, het zij hier *en parenthèse* opgemerkt, eene manier van schrijven is, welke, al moge zij al bij enkele philosofen van den tegenwoordigen tijd ingang vinden, in de regtsgeleerde wereld nog niet als bevestigende redo geldt, – die reeks van vragen vindt haar antwoord in de daadzaken en het arrest zelf. Waardoor dan ook de *onschuldig*-verklaring van A. GOOSSEN door den *gezonden regtszin* (?) van ieder vervalt.

» Wij betreuren het, dat de schrijver zijn stuk niet heeft geteekend, dewijl wij hem dan onze aanmerkingen onder de hand hadden kunnen mededeelen, misschien ook uit hoofde van de plaats, die hij in de maatschappij bekleedt, doch vooral, omdat het onze gewoonte niet is, om iemand in de openbare bladen ten toon te stellen; want is schrijver bij ons al onbekend, binnen eenen bepaalden kring is hij toch zeker zoodanig aan te wijzen. *S.d habet quod sibi imputet.*

MIDDELBURG, 5. febr. 1847.

N. J. W. SMALLENBURG, *advocaat.*

---

(1) Het is hier de plaats niet, om in een onderzoek te treden, of het medenemen van dien pot eene werkelijke inbeslag-neming kan gezegd worden te zijn geweest, dewijl de commies DE FONKERT daarbij aan A. GOOSSEN te kennen gaf, dat hij dat vet aan den heer ontvanger wilde laten zien en GOOSSEN er daar over kon disponeren. Prod. No. 4 der processtukken.

(2) Dat Goossen toen den winkel heeft opgegeven, of de wijze van herkomst van dat vet heeft aangetoond, zoo als steller dat mededeelt, is geheel bezijden de waarheid, daar GOOSSEN dat eerst deed op den 7. Januarij 1846, in zijn verhoor voor den regter-commissaris te Goes, waarop hem de aanmerking gemaakt werd, waarom hij dat niet terstond had opgegeven, hetgeen hij beantwoordde niet te zeggen, dat hij daar niet van gesproken had, omdat er hem niet naar gevraagd was; ook spreekt hij van geen winkel (openbare verkoopplaats), maar van een schipper te Ossenisse en van een landman te Zaamslag. No. 10 der processtukken.

(5) Dat de evengenoemde ambtenaren op dat oogenblik nog in de uitoefening hunner functie waren, blijkt daaruit, dat de commies VISSER na het vinden van dien reuzel nog in het varkenshok is gaan zien, of aldaar iets verborgen was: en zich eerst weder bij de twee andere personen gevoegd heeft, toen A. GOOSSEN reeds de blaaspijp in handen had en bezig was daarmede te slaan.

Weldadigheid.

VLISSINGEN, den 26 Februarij. Bij het Kollegie van Regenten over den algemeenen armen het zuiver rendement à *f* 92,80 overgebragt zijnde, van het ten voordeele der armen gegeven Concert door het Muziekkorps van Zr. Ms. fregat *de Prins van Oranje*, onder bevel van Z. K. H. Prins *Hendrik*, was het hun een aangename pligt, daardoor in staat gesteld te mogen worden om aan de gezamenlijke armen van alle gezindheden, eene buitengewone warme spijsuitdeeling te kunnen doen verstrekken, behalve eenige buitengewone geldelijke bijdragen aan zoodanige huiszittende armen, welker kieschheid hun terughield van deze algemeene en bijzondere spijsuitdeeling gebruik te maken.

Het Kollegie voornoemd,
Namens hetzelve,
WALTMAN,
Amanuensis.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. Februarij. Sedert den 23. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Rudolph, J. B. Bowerdricht, Odessa, lijnzaad; Orline, J. M. Delpierre, Guajaguie, Coda; Marie Christina, H. C. Hansen, Denemarken, tarwe; Annette, A. Micalorich, Messina, stukgoed; Darnung, G. Crisp, Odessa, lijnzaad.

Voor Gend bestemd:

Marie Louise, T. de Jaeghere, Odessa, rogge.

Voor Brussel bestemd:

Helena, J. Johannsen, Messina, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De Trekvogel, M. Lovius, Purmerende, Elisa, H. G. Borchers, St. Thomas, Superb, J. C. Nissen, St. Ubes, alle ballast; Clara Catharina, C. C. de Vries, Londen, Competitia, A. Cowie, Leith, beide graan; Herkules, P. Watten, Hamburg, Johanna, J. Holf, Constantinopel, beide stukgoed; Levante, H. Meijer, tarwe en meel, Wexford; Elisabeth, J. C. Behrman, Limerick, Venus, A. Schuldh, Wexford, beide tarwe; Ulysses, A. H. Stuver, garst, Londen; Ricka, G. D. Puister, haver, Londen; Precilla, T. Purdy, ballast Sunderland.

Van Gend gezeild:

Sjourdama, G. H. Smit, ballast, Avontuur.

Van Dendermonde gezeild:

Oostfrisia, M. Manning, ballast, Avontuur.

Van Vlissingen gezeild:

Herkules, H. C. Thuron, Leith, Dorothea Constantia, N. Jessen, Londen, beide tarwe; de jonge Charles, J. Quite, Dolphijn, W. van der Seijden, beide schapen, Londen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

23 Februarij 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.		
O. Z. Tarwe (1845) . .	*f* .	W. Paardenboonen .	*f* 9.[illegible]	
N. dito dito	– 14.80	W. Gr. Erwten . .	– 13.[illegible]	
O. Walch. Tarwe (1845)	– .	W. Witte dito . .	– .	
Nieuwe dito	– 15.40	Z. Paardenboonen .	– 9.[illegible]	
O. Rogge (1845) . .	– 11.00	N. Z. Gr. Erwten . .	– 12.5[illegible]	
N. dito	– 11.50	W. Koolzaad . . .	– .	
Winter garst (1845) .	– 8.00	Zomer dito . . .	– .	
Zomergarst	– 7.50	Raapolie . .	*f* 37.50	p.[illegible]
Haver	– .	Patentolie . .	– 39.50	–
Boekweit	– 8.50	Lijnolie . .	– 37.00	–
W. Witteboonen . .	– 14.00	Lijnkoeken *f* 12.50 de 104		st.
Dito Bruineboonen .	– 14.50	Raapkoeken . .	–	–

– En, hernam Jan, zoo veel mogelijk zijne stem eenige vastheid gevende, mijne arme moeder heeft stervende gewild, dat hij vergiffenis zou erlangen. Dit houdt mij tegen. En, zoo als de heer pastoor zegt, ik ben nu Maria's vader.

– Jan, Jan, hernam de eerste, gij hebt gelijk; ik herroep wat ik gezegd heb. Ik neem uwe zaak op mij, en als ik hem vind. . . .

Zijne woorden verloren zich in eene reeks van bedreigingen.

– In allen geval, zei Jan, hen naar de deur duwende; hij kan u niet ontsnappen, hij heeft denkelijk de vlugt naar het bosch genomen.

De boeren verwijderden zich onder een verward gesprek. Jan bleef voor de deur staan, en toen hij niets meer hoorde, ging hij weder bij den haard zitten, vulde zijne lamp met olie, liet zich op eenen stoel nedervallen, en bleef een wijl met het hoofd in de hand zitten.

Weldra stond hij op om het bedje zijner zuster weder naar binnen te halen, als of het monster de lucht, welke het kind inademde, zou verpesten. Welligt ook kwam eene verschrikkelijke verdenking in hem op. Maar toen hij in den stal wilde gaan, begaven hem zijne krachten: hij overmeesterde echter zijne aandoening, en kwam terug, Maria in zijne armen houdende. Hij had in de schaduw den man gezien; hij lag nog op dezelfde plaats en in dezelfde houding. Het gezigt van dien ellendeling, de herinneringen, welke elke plaats van het huis in hem verlevendigde: alles ontstak het hart van Jan met nieuwe woede.

Hij greep naar zijn geweer, stond plotseling op, om naar den stal te gaan; hij haakte zijne kramptrekkende handen in den muur, als om zich zelven tegen te houden; daarna viel hij op zijne knieën en hing het geweer weder op deszelfs plaats.

Eindelijk, om het vuur dat hem inwendig verteerde te stillen en wat lucht te krijgen, opende hij het vensterluik, en ziende dat de lucht begon op te klaren, gaf hij een gil van verligting. Zijne half ontwaakte zuster stamelde eene klagt; hij wachtte tot zij weder ingeslapen was, opende toen de deur en ging naar den stal.

– Vertrek, riep hij met eene heesche stem, ga, zoo als ik u gezegd heb, of ik dood u.

De man kroop den stal uit en ijlde toen voort.

– Links, riep Jan, en God beware u thans! Hij wierp zich in huis en sloot de deur.

De oorlog was geëindigd, en vele jaren waren, sedert dit voorval, verloopen, eer Jan Réveillère aan zijne vrienden en geburen durfde zeggen, dat Bourbotte op dienzelfden avond, toen zij hem vervolgden, bij hem verborgen was.

Zijne zuster was toen gehuwd. Hij zelf had vrouw en kinderen, en zijn huis was, zoo als hij zelf zeide, sedert dat jaar 1795 met zegeningen overladen.

Wanneer men zijn gedrag jegens dien al te beruchten Bourbotte bewonderde, zeide hij:

– Wat wilt gij? was het niet beter dat hij elders zijn einde zocht? Een jaar later is hem op een schavot het hoofd afgeslagen.

Inderdaad, Bourbotte verloor na thermidor zijn hoofd onder de guillotine.

Op eenen zondag toonde men mij, in zeker vlek, eenen eerbiedwaardigen landman, met lange witte haren, die te paard voorbijreed. Het was Jan Reveillère en bij die gelegenheid verhaalde men mij de geschiedenis, welke ik hier heb nedergeschreven.

Die brave man is, eenige jaren geleden, gestorven. Hij liet zonen na, die trotsch zijn op zijnen naam en die mij wel, wil ik hoop, ten goede zullen houden, dat ik die heldendaad in den dag gebragt heb.

(Naar het Fransch.)

EDOUARD OURLIAC.
(N. Br.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.